

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobkyně

Mgr. S. K.

zastoupena advokátem JUDr. Tomášem Pezlem,
se sídlem Praha 2, Oldřichova 23

proti
žalovanému

Universita Karlova v Praze,
se sídlem Praha 1, Ovocný trh 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí rektora University Karlovy v Praze ze dne 22. 11. 2015
č. j. UKRUK/2428/2015,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí rektora University Karlovy ze dne 22. 11. 2015, čj. UKRUK/2428/2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 19.456 Kč, k rukám zástupce JUDr. Tomáše Pezla, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 7. 2. 2016 domáhala u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí rektora University Karlovy v Praze ze dne 22. 11. 2015 č. j. UKRUK/2428/2015, kterým bylo zamítnuto přezkoumání rozhodnutí děkanky Filosofické fakulty ze dne 22. 12. 2014, č. j. 2014UKFF07461, kterým bylo studentce ukončeno studium pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, spočívajícím v řádném neukončení studia do konce maximální doby studia.
2. Rozhodnutím děkana Filosofické fakulty UK ze dne 22. 12. 2014, č. j. 2014UKFF07461, bylo studentce Mgr. S. K. ukončeno studium z důvodu nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů.
3. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že studentka jako absolventka magisterského studia na Masarykově universitě v Brně zahájila na Filosofické fakultě UK studium doktorského studijního programu Historické vědy, studijního oboru Praveká a středověká archeologie v prezenční formě dnem 21. 9. 2005. Maximální doba studia činí 8 let a studentce uplynula v souladu s čl. 9 odst. 1 SZŘ UK dne 30. 9. 2013. Studentka neobhájila disertační práci, čímž řádně neukončila studium do konce uplynutí maximální doby studia. Obhajoba disertační práce se poprvé konala dne 24. 9. 2013 s výsledkem „neprospěla“ a následně bylo vydáno rozhodnutí děkana o ukončení studia z důvodu řádného neukončení studia do konce maximální doby studia. Nicméně rektor UK rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014 zrušil rozhodnutí o ukončení studia a rozhodl o neplatnosti obhajoby disertační práce.
4. Poté dne 23. 9. 2014 proběhla nová obhajoba, a sice s výsledkem „neprospěla“. Nedošlo tedy k řádnému ukončení studia.
5. Žalobkyně podala žádost o přezkoumání rozhodnutí děkanky Filosofické fakulty ze dne 22. 12. 2014, č. j. 2014UKFF07461, nicméně rektor UK žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 11. 2015, č. j. UKRUK/2428/2015, žádost zamítl a rozhodnutí děkanky potvrdil.
6. V odůvodnění rozhodnutí se postupně vyjádřil k vzneseným námitkám. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2009, č. j. 9 As 1/2009 – 141, citoval: „S konáním každé zkoušky přitom není spojeno pouze její ohodnocení, ale zákon s konáním zkoušky spojuje také subjektivní veřejné právo studenta na to, aby daná zkouška proběhla za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem [§ 62 odst. 1 písm. d)], přičemž tomuto právu studenta odpovídá povinnost vysoké školy stanovené podmínky dodržet. V tomto kontextu lze v kontrole jejich dodržení spatřovat výkon státní správy. Jinými slovy veřejná vysoká škola, resp. její orgán rozhodující ve věci dodržení podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání státní zkoušky je vykonavatelem veřejné správy, která na něho byla přenesena právě prostřednictvím akreditace

daného studijního programu a registrace vnitřních předpisů, včetně studijního a zkušebního řádu. Rozhodování ve věci dodržení stanovených podmínek během zkoušky se tedy nepochybně týká rozhodování o právech a povinnostech studenta, na které se vztahuje ustanovení § 68 zákona o vysokých školách; to znamená, že pokud student v tomto směru podá žádost, musí být o této žádosti rozhodnuto a student o tom musí být prokazatelně uvědomen (§ 68 odst. 1 a 2 uvedeného zákona). Příslušný orgán vysoké školy přitom rozhoduje jako orgán veřejné správy.“

7. Žalovaný se vyjádřil k osobám školitele a obou oponentů. Potom uzavřel s tím, že práva studentky byla plně respektována a studentka obdržela rozhodnutí o přezkoumání obhajoby disertační práce vydané v souladu s ustanovením § 68 odst. 1 a 2 zákona o vysokých školách.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení rozhodnutí rektora University Karlovy v Praze ze dne 22. 11. 2015 č. j. UKRUK/2428/2015.
9. Žalobkyně uváděla, že v rámci doktorského studijního programu na FFUK předložila k obhajobě doktorskou práci na téma „Možnosti využití funkčních analýz kamenné štípané industrie v archeologii“. Dne 24. 9. 2013 se konala obhajoba této disertační práce, kdy zkušební komise předloženou práci a obhajobu zhodnotila stupněm „neprospěla“, byť oponentské posudky práci k obhajobě doporučily s výhradami. Následně rozhodnutím děkana FF ze dne 29. 10. 2013, č. j. 2013FF006913, jí bylo ukončeno studium z důvodu překročení maximální délky studia. Nicméně k její žádosti rektor UK rozhodnutí dne 12. 5. 2014 zrušil, prohlásil obhajobu za neplatnou a nařídil její nové konání. Děkan FF uložil:
- zajistit, aby žalobkyně měla možnost obhájit svou disertační práci,
 - jmenovat členy komise způsobem odpovídajícím vnitřním předpisům školy,
 - dodržet při obhajobě procesní úpravu,
 - vyhotovit zápis, který bude podávat informace o přesném objektivním průběhu obhajoby,
 - nová obhajoba bude probíhat nad prací, která již byla odevzdána s tím, že nic nebrání tomu, aby měla komise stejné složení a byly užity stejné, již zpracované posudky.
10. Žalobkyně namítala nesprávnost rozhodnutí rektora UK a nepravdivost jeho tvrzení. Namítala nezákonnost tohoto rozhodnutí, které označila za překvapivé, neodůvodněné a věcně nesprávné.
11. Žalobkyně uplatnila námitky proti přípravě a průběhu obhajoby, proti jmenování komise, jmenování oponentů.
12. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí děkanky FF je nezákonné, neboť nesplňuje náležitosti § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, neboť není náležitě odůvodněno.

13. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 30. 3. 2016 navrhl žalobu zamítnout s tím, že subjektivní veřejné právo žalobkyně na to, aby obhajoba disertační práce proběhla za podmínek stanovených studijním a zkušebním řádem a zákonem o vysokých školách, bylo respektováno a povinnost university, resp. FF dodržet stanovené podmínky byla naplněna. V daném případě nebyla zjištěna žádná pochybení, která by měla za následek porušení práv žalobkyně. Tvrzení žalobkyně jsou účelová. Žalobkyně mohla konat obhajobu disertační práce v řádném termínu i po uplynutí maximální doby studia, neboť řádný termín obhajoby disertační práce konaný v rámci maximální doby studia byl stížen vážnými procesními vadami. S ohledem na skutečnost, že obhajoba disertační práce byla klasifikována „neprospěla“ a žalobkyně nemá již s ohledem na uplynutí maximální doby studia možnost obhajovat disertační práci v náhradním termínu, jsou naplněny důvody pro ukončení studia žalobkyně.
14. Městský soud v Praze ve smyslu § 56 odst. 1 a 3 soudního řádu správního případ projednal přednostně, protože opožděný přezkum rozhodnutí ve věci ukončení vysokoškolského studia by mohl mít závažné následky pro další studium žalobkyně, jakož i pro její profesní život.
15. Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo ve dnech 25. 4. 2017 a 24. 5. 2018, při nichž účastníci setrvali na svých dosavadních písemných vyjádřeních.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí rektora University Karlovy v Praze ze dne 22. 11. 2015 č. j. UKRUK/2428/2015, zrušil rozsudkem ze dne 25. dubna 2017, č. j. 8 A 23/2016 – 43.
17. Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. ledna 2018, č. j. 6 As 166/2017 – 83, vyhověl kasační stížnosti žalovaného správního orgánu a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. dubna 2017, č. j. 8 A 23/2016 – 43, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
18. Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ani pro nesrozumitelnost, a ani pro nedostatek důvodů.
19. Nejvyšší správní soud uvedl, že Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku (před vymezením předmětu sporu) vytkl napadenému rozhodnutí nedostatek formální náležitosti - podpisu oprávněné úřední osoby, a to na základě pouhého srovnání podpisu na napadeném rozhodnutí s podpisem rektora na vyjádření k žalobě, a to aniž by taková námitka byla v žalobě uplatněna a druhá strana sporu mohla na ni reagovat. Takový postup není v souladu se základní zásadou řízení před soudem. Ze soudního spisu neplyne, že by se žalovaný mohl vyjádřit k otázce, zda rozhodnutí bylo podepsáno oprávněnou

osobou, a to dříve, než soud rozhodl. Námitka uplatněná v kasační stížnosti je proto důvodná. Důvodnou Nejvyšší právní soud shledal rovněž námitku proti nesprávnému závěru Městského soudu v Praze ohledně obsazení komise pro obhajobu disertační práce při konání obhajoby.

20. Předmětem sporu v inkriminované věci je dodržení pravidel řádného procesu při obhajobě žalobkyně konané dne 24. 9. 2013 na Univerzitě Karlově, tedy posouzení otázky zákonnosti a správnosti rozhodnutí rektora University Karlovy v Praze ze dne 22. 11. 2015 č. j. UKRUK/2428/2015, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o ukončení vysokoškolského studia žalobkyně.
21. *Podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, ve znění účinném do 31. 8. 2016, student může do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle odstavce 3 doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí. Rozhodnutí o disciplinárním přestupku a o vyloučení ze studia podle § 67 zruší i v případě, že dodatečně vyšly najevo skutečnosti, které by odůvodňovaly zastavení řízení. Žádost o přezkoumání rozhodnutí vydaného podle odstavce 3 písm. f) má vždy odkladný účinek.*
22. *Podle § 68 odst. 3 písm. g) zákona o vysokých školách, ve znění účinném do 31. 8. 2016, rozhodnutí ve věcech nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b) musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Případný způsob náhradního doručení ve věcech uvedených v písmenech a) až f) může stanovit vnitřní předpis vysoké školy nebo její součástí.*
23. *Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, ve znění účinném do 31. 8. 2016, studium se dále ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.*
24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2009, č. j. 9 As 1/2009 – 141, klasifikace státní zkoušky je výsledkem hodnocení vědomostí studenta, které náleží pouze zkušební komisi a nepodléhá soudnímu přezkumu; soudní přezkum spočívá v přezkumu dodržení podmínek stanovených pro konání státní zkoušky právními či studijními předpisy, nikoli v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při samotném výkonu zkoušky a tomu odpovídajícího ohodnocení ze strany zkoušejících.
25. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. července 2017, čj. 10 As 171/2017-40:

I. Podle Studijního a zkušebního řádu Vysoké školy ekonomické v Praze pro studium v doktorských studijních programech ze dne 26. 11. 2013 může člen zkušební komise pro obhajoby disertačních prací při tajném hlasování hlasovat tak, že označí jednu z alternativ „obhájil“ anebo „neobhájil“ disertační práci. Studijní a zkušební řád ani § 47 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, nepřipouští možnost zdržení se hlasování anebo neplatného hlasu.

II. Existence neplatných hlasů členů zkušební komise bude mít dopad na zákonnost státní doktorské zkoušky (§ 47 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách) tehdy, je-li s to zvrátit výsledek hodnocení zkušební komise. Bude se tedy jednat o situace, kdy z hlasování o výsledku obhajoby vzejdou neplatné hlasy a současně žádná z alternativ „obhájil“ či „neobhájil“ nedosáhne většiny z celkového počtu přítomných členů zkušební komise (čl. 20 bod 8 Studijního a zkušebního řádu Vysoké školy ekonomické v Praze pro studium v doktorských studijních programech ze dne 26. 11. 2013).

26. Studijní a zkušební řád Univerzity Karlovy v čl. 10 (Disertační práce, státní doktorská zkouška) stanoví, že státní odborná zkouška se koná před zkušební komisí pro státní odbornou zkoušku (odst. 1). Předsedu a členy zkušební komise pro takovou zkoušku po projednání v odborové radě jmenuje děkan fakulty z profesorů, docentů a odborníků schválených vědeckou radou fakulty. Předseda je členem zkušební komise, členem je zpravidla i školitel, alespoň jeden člen není členem akademické obce fakulty. Další členy může jmenovat ministerstvo (odst. 3). Podle odst. 4 a odst. 5 počet přítomných členů při konání státní odborné zkoušky nesmí být menší než tři; na klasifikaci se usnášejí všichni přítomní členové komise pro státní doktorskou zkoušku. Podle čl. 10 odst. 8 pro jmenování předsedy a členů komise pro obhajobu disertační práce platí ustanovení odstavců 1-7 obdobně. Komise pro obhajobu disertační práce ustanoví dva oponenty, kteří vypracují posudek předložené disertační práce.
27. Ze správního spisu soud ověřil, že při první obhajobě konané dne 24. 9. 2013 bylo jmenováno sedm členů komise pro obhajobu disertační práce, a to čtyři profesori a tři docenti; jeden člen nebyl členem akademické obce fakulty. Podle zápisu o průběhu této obhajoby bylo přítomno šest členů zkušební komise, včetně nečlena akademické obce fakulty; jeden hlasoval „prospěla“, pět z nich hlasovalo „neprospěla“. Důvodem pro vyslovení neplatnosti této obhajoby byl způsob jmenování členů komise, tedy nikoli její složení či počet přítomných u průběhu obhajoby.
28. Pro obhajobu konanou dne 23. 9. 2014 byla komise pro obhajobu po projednání v odborové radě jmenována děkanem fakulty ve stejném obsazení, a to již správným postupem. Obhajobě bylo přítomno dle zápisu ze sedmi jmenovaných členů komise pět členů (dva omluveni, jedním z nich byl nečlen akademické obce fakulty). Všech pět přítomných klasifikovalo obhajobu „prospěla“.
29. Městský soud v Praze odkazuje předně v otázce rozsahu přezkumu vysokoškolských zkoušek na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 1/2009-141, v němž se uvedený soud zabýval možností přezkumu státní závěrečné zkoušky: *„Zákon o vysokých školách nestanoví, že student má právo na úspěšné vykonání zkoušky a z toho plynoucí právo žádat o změnu klasifikace udělené při státní zkoušce. Zjednodušeně řečeno student při konání státní zkoušky nemá právo na ‚výsledek‘, ale na ‚řádný proces‘ s ní související, který je primárně určován podmínkami danými studijním programem, resp. studijním a zkušebním řádem [§ 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách]. ‚Řádný proces‘ garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za obecným způsobem stanovených podmínek. Hodnocení vědomostí uplatněných studentem u zkoušky náleží pouze zkušební komisi, před níž ji student koná, jak ostatně stěžovateli ve svém rozhodnutí z 5. 12. 2006 sdělil děkan Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Jak již bylo výše uvedeno, právo na vzdělání v sobě (bez dalšího)*

negarantuje právo na dosažení určité úrovně vzdělání. To je, zvláště u vysokoškolského vzdělání, jakožto nejvyšší formy vzdělání, podmíněno řadou faktorů, včetně vědomostí studenta, které jsou výslednicí jeho předchozí přípravy a pedagogické činnosti vysoké školy a které lze zvláště při ústní formě zkoušek zpětně jen obtížně hodnotit, a to tím spíše, že hlediska odborná mohou převážet nad právními. V tomto směru tedy Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že klasifikací státní zkoušky jsou hodnoceny vědomosti studenta, které nemohou být podrobeny soudnímu přezkumu.“

30. Disertační práci student na konci studia prokazuje schopnost samostatné tvůrčí vědecké práce zaměřenou na vymezenou oblast určeného tématu. Je tedy nesporné, že přezkumu ve správním soudnictví nemohou být podrobeny zejména vědomosti žalobkyně, kvalita její disertační práce či způsob hodnocení jejího výkonu při obhajobě. V závislosti na zjištěném porušení podmínek „řádného procesu“ stanovených pro obhajoby disertačních prací by bylo možné např. z důvodu neúplného či chybného obsazení zkušební komise, popř. jiného porušení pravidel stanovených právními či studijními předpisy, rozhodnout o anulaci příslušné obhajoby disertační práce (práva studenta by byla obnovena analogicky v souladu s § 68 odst. 5 zákona o vysokých školách). Koneckonců takto již jednou rozhodl rektor UK svým rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014, č. j. UKRK-2428/2014/III.
31. Konstantní judikatura správních soudů dovodila, že rozhodnutí rektora vysoké školy musí být řádně odůvodněna, přičemž rektor se musí vypořádat s námitkami studenta tak, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. prosince 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Při přezkumu musí být v případech, kdy je to namítáno nebo kdy pochybnost o tom v řízení jinak vyjde najevo, provedeno i věcné posouzení, zda uchazeč správně odpověděl na otázky či zkušební úlohy, včetně případného posouzení, zda zadané otázky či úlohy byly podle současného stavu vědeckého poznání formulovány správně a zda byly logicky a jazykově formulovány dostatečně jednoznačně. Zjistí-li rektor, že otázka či úkol nebyly formulovány z vědeckých hledisek správně či nebyly dostatečně jednoznačné, nemůže jít toto pochybení k tíži studenta. (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2011-120).
32. Podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách rektor posuzuje z úřední povinnosti toliko možný rozpor rozhodnutí se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí. Správnost rozhodnutí se naopak posuzuje pouze v rozsahu námitek uvedených v žádosti o přezkum rozhodnutí (viz i § 89 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 177 a § 180 odst. 1 správního řádu). Jinými slovy, rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí v inkriminované věci určila sama žalobkyně obsahem žádosti o jeho přezkoumání.
33. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 166/2017 – 83 odmítl závěr Městského soudu v Praze s odkazem na čl. 10 SZŘ UK (a „univerzitní zvyklosti“) závěr, že „neúčast jediného externího člena komise při obhajobě byla podstatnou vadou řízení, která mohla mít vliv na správnost průběhu a i výsledku obhajoby disertační práce“, jako závěr nesprávný. Připustil jistou logiku tomu, jaký smysl požadavku, aby jeden člen zkušební komise pro obhajobu nebyl členem akademické obce fakulty, zdejší soud přikládal. Poukázal však na to, že SZŘ UK počítá s tím, že z členů komise jmenovaných pro obhajobu disertační práce nebudou všichni při obhajobě přítomni, stanoví pouze, nutný nejmenší počet přítomných na tři. Připouští tak např. i variantu, že bude přítomen předseda komise, školitel a další člen, aniž by výslovně stanovil, že jedním z přítomných členů (či třetím) musí být ten, který není

členem akademické obce fakulty. V inkriminované věci nadto, i kdyby se tento člen neomluvil a byl přítomen, bez ohledu na to, jak by hlasoval, pět dalších přítomných členů, a tedy většina, klasifikovala obhajobu s výsledkem „neprospěla“. Vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o ukončení studia žalobkyně, resp. na správnost průběhu a i výsledku obhajoby disertační práce“ tak nemohla mít vliv. Vzhledem k požadavkům stanoveným čl. 10 SZŘ UK konstatoval, že zákon o vysokých školách ani citovaný vnitřní předpis univerzity nestanoví požadavek, aby alespoň jeden z oponentů disertační práce byl profesorem nebo docentem.

34. Městský soud v Praze z čl. 10 odst. 2 SZŘ UK, podle něhož „Průběh a vyhlášení výsledků státní doktorské zkoušky jsou veřejné“ v původním rozsudku dovodil, že i hlasování komise o výsledku obhajoby mělo být veřejné, nikoli tajné, jak žalobkyně namítala. Tento názor Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 166/2017 – 83 s odkazem na stejné znění i ustanovení § 53 odst. 1 zákona o vysokých školách odmítl s tím, že u obhajoby disertační práce, stejně jako u státní doktorské zkoušky, je veřejná pouze samotná obhajoba a vyhlášení výsledků, jak tato ustanovení výslovně stanoví. *Uvedené ustanovení zákona o vysokých školách v rozhodném znění, stejně tak i čl. 10 odst. 2 SZŘ UK je jednoznačné a nepřipouští jiný výklad. Doktorské studium se řádně ukončuje státní doktorskou zkouškou a obhajobou disertační práce (§ 47 odst. 4 zákona o vysokých školách). Obhajoba disertační práce, stejně jako doktorská zkouška (popř. další zkoušky) má část veřejnou a neveřejnou. V první fázi student doktorského studia prokazuje schopnost a připravenost k samostatné činnosti v oblasti výzkumu nebo vývoje nebo k samostatné teoretické a tvůrčí umělecké činnosti před zkušební komisí. Při obhajobě jde o fázi, při níž student představí a hájí závěry, k nimž dospěl v předložené disertační práci, oproti případným výhradám či závěrům v oponentních posudcích. Průběh této části obhajoby je veřejný. Zkušební komise následně přistoupí ke klasifikaci, tj. vyhodnocení, zda student při obhajobě své práce prokázal požadované schopnosti a hlasováním rozhodne o výsledku. Tato část je neveřejná. Výsledek je vyhlášen veřejně. Jestliže žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti hájí závěr městského soudu s tím, že „obhajoba disertační práce“ je pojem, který představuje celek a žádný právní předpis nerozlišuje jednotlivé části, či fáze, nelze jí přisvědčit. Zákon o vysokých školách sám hovoří o „obhajobě disertační práce“ (§ 47 odst. 4) a o „průběhu“ a „vyhlášení výsledků“ (§ 53), které jsou veřejné.*
35. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 166/2017 – 83 vážil, zda by mohl být oporou pro zrušení napadeného rozhodnutí rektora University Karlovy v Praze ze dne 22. 11. 2015 č. j. UKRUK/2428/2015 závěr Městského soudu v Praze, který nebyl výslovně kasační stížností zpochybněn, tj. že se napadené rozhodnutí nevypořádalo s námitkou žalobkyně, že nově ustanovená oponentka je odborníkem v jiném oboru, a proč nemohl zůstat oponentem profesor PhDr. V. P., DrSc. V žalobě samotné žalobkyně napadala relevanci samotného posudku nové oponentky, nikoli již její samotnou odbornost. Napadené rozhodnutí rektora navíc odkázalo k této otázce na zápis z průběhu obhajoby s tím, že se s touto námitkou předseda komise vypořádal již při obhajobě. Nadto v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze (str. 9, poslední odstavec) je mj. konstatována i pasáž ze zápisu o průběhu obhajoby. Uvádí se zde: „K dotazu ohledně výměny oponenta předseda komise sdělil, že oponentem prof. PhDr. V. P., DrSc. není specialista na šitípanou industrii, a o PhDr. L. H., Ph.D. se komise dozvěděla, že takovou specializaci má.“ Nedostatek vytykávaný Městským soudem v Praze napadenému rozhodnutí tak nemá oporu ve spise.

36. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu námitek, uplatněných v podané žalobě, a shodně s Nejvyšším správním soudem konstatoval, že podle § 47 odst. 4 zákona o vysokých školách se doktorské studium řádně ukončuje státní doktorskou zkouškou a obhajobou disertační práce, kterými se prokazuje schopnost a připravenost k samostatné činnosti v oblasti výzkumu nebo vývoje nebo k samostatné teoretické a tvůrčí umělecké činnosti. Disertační práce musí obsahovat původní a uveřejněné výsledky nebo výsledky přijaté k uveřejnění. Podle odst. 6 tohoto zákona Studium v doktorském studijním programu sleduje a hodnotí oborová rada ustavená podle vnitřního předpisu vysoké školy nebo její součásti, která má akreditovaný příslušný studijní program. Pro studijní programy ze stejné oblasti studia mohou vysoké školy nebo jejich součásti na základě dohody vytvořit společnou oborovou radu. Předsedu oborové rady volí ze svého středu její členové.
37. Studijní a zkušební řád Univerzity Karlovy v čl. 10 (Disertační práce, státní doktorská zkouška) stanoví, že státní odborná zkouška se koná před zkušební komisí pro státní odbornou zkoušku (odst. 1). Předsedu a členy zkušební komise pro takovou zkoušku po projednání v odborové radě jmenuje děkan fakulty z profesorů, docentů a odborníků schválených vědeckou radou fakulty. Předseda je členem zkušební komise, členem je zpravidla i školitel, alespoň jeden člen není členem akademické obce fakulty. Další členy může jmenovat ministerstvo (odst. 3). Podle odst. 4 a odst. 5 počet přítomných členů při konání státní odborné zkoušky nesmí být menší než tři; na klasifikaci se usnášejí všichni přítomní členové komise pro státní doktorskou zkoušku. Podle čl. 10 odst. 8 pro jmenování předsedy a členů komise pro obhajobu disertační práce platí ustanovení odstavců 1-7 obdobně. Komise pro obhajobu disertační práce ustanoví dva oponenty, kteří vypracují posudek předložené disertační práce.
38. Ze správního spisu soud ověřil, že při první obhajobě konané dne 24. 9. 2013 bylo jmenováno sedm členů komise pro obhajobu disertační práce, a to čtyři profesori a tři docenti; jeden člen nebyl členem akademické obce fakulty. Podle zápisu o průběhu této obhajoby bylo přítomno šest členů zkušební komise, včetně nečlena akademické obce fakulty; jeden hlasoval „prospěla“, pět z nich hlasovalo „neprospěla“. Důvodem pro vyslovení neplatnosti této obhajoby byl způsob jmenování členů komise, tedy nikoli její složení či počet přítomných u průběhu obhajoby.
39. Pro obhajobu konanou dne 23. 9. 2014 byla komise pro obhajobu po projednání v odborové radě jmenována děkanem fakulty ve stejném obsazení, a to již správným postupem. Obhajobě bylo přítomno dle zápisu ze sedmi jmenovaných členů komise pět členů (dva omluveni, jedním z nich byl nečlen akademické obce fakulty). Všech pět přítomných klasifikovalo obhajobu „neprospěla“.
40. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 166/2017 – 83 odmítl závěr Městského soudu v Praze s odkazem na čl. 10 SZŘ UK (a „univerzitní zvyklosti“) závěr, že „neúčast jediného externího člena komise při obhajobě byla podstatnou vadou řízení, která mohla mít vliv na správnost průběhu a i výsledku obhajoby disertační práce“, jako závěr nesprávný. Připustil jistou logiku tomu, jaký smysl požadavku, aby jeden člen zkušební komise pro obhajobu nebyl členem akademické obce fakulty, zdejší soud přikládal. Poukázal však na to, že SZŘ UK počítá s tím, že z členů komise jmenovaných pro obhajobu disertační práce nebudou všichni při obhajobě přítomni, stanoví pouze, nutný nejmenší počet přítomných na tři.

Připouští tak např. i variantu, že bude přítomen předseda komise, školitel a další člen, aniž by výslovně stanovil, že jedním z přítomných členů (či třetím) musí být ten, který není členem akademické obce fakulty. V inkriminované věci nadto, i kdyby se tento člen neomluvil a byl přítomen, bez ohledu na to, jak by hlasoval, pět dalších přítomných členů, a tedy většina, klasifikovala obhajobu s výsledkem „neprospěla“. Vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o ukončení studia žalobkyně, resp. na správnost průběhu a i výsledku obhajoby disertační práce“ tak nemohla mít vliv.

41. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 166/2017 – 83 vzhledem k požadavkům stanoveným čl. 10 SZŘ UK konstatoval, že zákon o vysokých školách ani citovaný vnitřní předpis univerzity nestanoví požadavek, aby alespoň jeden z oponentů disertační práce byl profesorem nebo docentem, jak uvedl Městský soud v Praze v napadeném rozsudku (opět s odkazem na „univerzitní zvyklosti“).
42. Nejvyšší správní soud rovněž odmítl druhý zásadní důvod napadeného rozsudku, který Městský soud v Praze hodnotil jako vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to způsob hlasování o výsledku obhajoby disertační práce.
43. Městský soud v Praze z čl. 10 odst. 2 SZŘ UK, podle něhož „Průběh a vyhlášení výsledků státní doktorské zkoušky jsou veřejné“ dovodil, že i hlasování komise o výsledku obhajoby mělo být veřejné, nikoli tajné, jak žalobkyně namítala. Tento názor Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 166/2017 – 83 s odkazem na stejné znění i ustanovení § 53 odst. 1 zákona o vysokých školách odmítl s tím, že u obhajoby disertační práce, stejně jako u státní doktorské zkoušky, je veřejná pouze samotná obhajoba a vyhlášení výsledků, jak tato ustanovení výslovně stanoví. *Uvedené ustanovení zákona o vysokých školách v rozhodném znění, stejně tak i čl. 10 odst. 2 SZŘ UK je jednoznačné a nepřipouští jiný výklad. Doktorské studium se řádně ukončuje státní doktorskou zkouškou a obhajobou disertační práce (§ 47 odst. 4 zákona o vysokých školách). Obhajoba disertační práce, stejně jako doktorská zkouška (popř. další zkoušky) má část veřejnou a neveřejnou. V první fázi student doktorského studia prokazuje schopnost a připravenost k samostatné činnosti v oblasti výzkumu nebo vývoje nebo k samostatné teoretické a tvůrčí umělecké činnosti před zkušební komisí. Při obhajobě jde o fázi, při níž student představí a hájí závěry, k nimž dospěl v předložené disertační práci, oproti případným výhradám či závěrům v oponentních posudcích. Průběh této části obhajoby je veřejný. Zkušební komise následně přistoupí ke klasifikaci, tj. vyhodnocení, zda student při obhajobě své práce prokázal požadované schopnosti a hlasováním rozhodne o výsledku. Tato část je neveřejná. Výsledek je vyhlášen veřejně. Jestliže žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti hájí závěr městského soudu s tím, že „obhajoba disertační práce“ je pojem, který představuje celek a žádný právní předpis nerozlišuje jednotlivé části, či fáze, nelze jí přisvědčit. Zákon o vysokých školách sám hovoří o „obhajobě disertační práce“ (§ 47 odst. 4) a o „průběhu“ a „vyhlášení výsledků“ (§ 53), které jsou veřejné.*
44. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 166/2017 – 83 vážil, zda by mohl být oporou pro zrušení napadeného rozhodnutí rektora University Karlovy v Praze ze dne 22. 11. 2015, č. j. UKRUK/2428/2015, závěr Městského soudu v Praze, který nebyl výslovně kasační stížností zpochybněn, tj. že se napadené rozhodnutí nevypořádalo s námitkou žalobkyně, že nově ustanovená oponentka je odborníkem v jiném oboru, a proč nemohl zůstat oponentem profesor PhDr. V. P., DrSc. *V žalobě samotné žalobkyně napadala relevanci samotného posudku nové oponentky, nikoli již její samotnou odbornost. Napadené*

rozhodnutí rektora navíc odkázalo k této otázce na zápis z průběhu obhajoby s tím, že se s touto námitkou předseda komise vypořádal již při obhajobě. Nadto v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze (str. 9, poslední odstavec) je mj. konstatována i pasáž ze zápisu o průběhu obhajoby. Uvádí se zde: „K dotazu ohledně výměny oponenta předseda komise sdělil, že oponentem prof. PhDr. V. P., DrSc. není specialista na štípanou industrii, a o PhDr. L. H., Ph.D. se komise dozvěděla, že takovou specializaci má.“ Nedostatek vytýkaný Městským soudem v Praze napadenému rozhodnutí tak nemá oporu ve spise.

45. Rozhodnutím rektora UK ze dne 12. 5. 2014, č. j. UKRK-2428/2014/III, bylo konstatováno, že obhajoba disertační práce Mgr. S. K. „Možnosti využití funkčních analýz kamenné štípané industrie v archeologii“ konaná dne 24. 9. 2013 je neplatná a nařídil její nové konání. Současně zrušil rozhodnutí děkana FF ze dne 29. 10. 2013, č. j. 2013FF006913, o ukončení studia žalobkyně. Konstatoval, že podle § 68 odst. 5 zákona o vysokých školách je nutno přijmout taková opatření, aby práva studentky byla obnovena. Děkan FF uložil:

- Neprodleně zajistit změnu individuálního studijního plánu studentky tak, že studentka má právo obhájit disertační práci v takové podobě, v jaké byla obhajována při neplatné obhajobě, mimo maximální dobu studia, a to nejpozději do 30. 9. 2014.
- V souladu s platným a účinným universitním studijním a zkušebním řádem po projednání v oborové radě jmenovat předsedu a členy komise pro obhajobu disertační práce studentky a stanovit nový řádný termín obhajoby disertačním práce tak, aby disertační práce mohla být obhájena nejpozději do 30. 9. 2014.
- V daném případě nic nebrání tomu, aby komise pro obhajobu měla stejné složení. Taková komise pak může ustanovit i tytéž oponenty. Posudek školitele zůstává stejný. Pokud budou jmenováni i titíž oponenti, mohou předložit tytéž posudky. K obhajobě disertační práce se studentka musí přihlásit.
- Vzhledem k tomu, že FF má obsaženu procesní úpravu týkající se obhajoby disertační práce i v řadě opatření děkana, je nutné, aby byla dodržena i ustanovení těchto opatření.
- Zápis z obhajoby disertační práce bude vyhotoven tak, aby podal informace o přesném objektivním průběhu obhajoby (konkrétní námitky, odpovědi studenta na dotazy, zda byly odpovědi dostatečné či nikoliv atd.).
- Není zřejmé, jaký je název studijního oboru, který studentka studuje. Ve studijním spise a v dostupných evidencích jsou uvedeny názvy studijního oboru Pravěká a středověká archeologie nebo Pravěká a raně středověká archeologie. Děkan FF se ukládá, aby prověřila a určila, jaký je název studijního oboru, který studentka studuje.

46. Rozhodnutím rektora UK ze dne 12. 5. 2014, č. j. UKRK-2428/2014/III, bylo konstatováno, že obhajoba disertační práce Mgr. S. K. „Možnosti využití funkčních analýz kamenné štípané industrie v archeologii“ konaná dne 24. 9. 2013 je neplatná a nařídil její nové konání, když současně zrušil prvostupňové rozhodnutí.

47. Na základě citovaného rozhodnutí byla nařízena znovu nařízena obhajoba disertační práce. Z čl. 10 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy vyplývá, že pro účely obhajoby disertační práce je jmenována komise, přičemž alespoň jeden její člen není členem

akademické obce fakulty. Podle odstavce 4 tohoto ustanovení počet přítomných členů při konání obhajoby disertační práce nesmí být menší než tři, přičemž alespoň jeden není členem akademické obce fakulty.

48. Z obsahu předloženého spisu je zřejmé, že takový externí člen jmenován byl – prof. PhDr. I. P., DrSc., nicméně ten se dopisem ze dne 29. 8. 2014 omluvil z účasti na obhajobě disertační práce a nezúčastnil se. Soud má za to, že jeho absence není pouze formální vadou. Jestliže Studijní a zkušební řád UK stanoví, že alespoň jeden člen komise musí být členem externím, nikoliv členem akademické obce té které fakulty, potom by bylo v rozporu se smyslem a účelem tohoto Studijního a zkušebního řádu, aby se právě tento externí člen nezúčastnil předmětné obhajoby disertační práce. Soud si proto musel položit otázku, jaký smysl by mělo tohoto člena komise jmenovat, jestliže by se pak obhajoby nezúčastnil a nijak se k věci nevyjádřil. Navíc bylo-li s předstihem přibližně jednoho měsíce zřejmé, že se prof. PhDr. I. P., DrSc. práce komise nezúčastní, pak má soud za to, že jednání komise neodpovídalo Studijnímu a zkušebnímu řádu UK a námitku, kterou proti tomu vznesla žalobkyně v návrhu na přezkoumání, nebylo možno vyřídit způsobem, jak učinil rektor UK. Soud tedy má za to, že neúčast jediného externího člena komise byla podstatnou vadou řízení, která mohla mít vliv na správnost průběhu a i výsledku obhajoby disertační práce.
49. Městský soud v Praze se proto ztotožnil s námitkou žalobkyně, směřující vůči tomu, že jednání komise se nezúčastnil jediný externí člen komise prof. PhDr. I. P., DrSc.
50. Pokud jde o způsob jmenování oponentů, z příslušného Studijního a zkušebního řádu je zřejmé, že jmenování oponentů provádí komise a je tedy na její úvaze koho a jak bude jmenovat. Z předchozího rozhodnutí rektora UK ze dne 12. 5. 2014, č. j. UKRK-2428/2014/III, je zřejmé, že bylo ponecháno na úvaze fakulty, zda k nové obhajobě disertační práce budou jmenováni oponenti noví, nebo zda budou ponecháni původní. Skutečnost, že byl pro tu novou obhajobu jmenován jen jediný nový oponent, sice může z určitého úhlu pohledu vyvolávat pochybnosti, nicméně stalo se tak zcela v mezích jak předpisu, tj. Studijního a zkušebního řádu UK, tak i předchozího rozhodnutí rektora. Z tohoto důvodu neshledal soud způsob jmenování oponentů závadným. Nicméně žádný ze jmenovaných oponentů nebyl ani profesorem, ani docentem. Původně bylo toto pravidlo dodrženo jmenováním oponentem prof. PhDr. V. P., DrSc., profesora prehistorické archeologie Filosofické fakulty Masarykovy university v Brně.
51. Žalobkyně namítala, že nově jmenovaná oponentka PhDr. L. H., Ph.D, je odborníkem v jiném oboru, než byla sepsána obhajovaná disertační práce, není archeoložkou, nýbrž antropoložkou, což koneckonců vyplývá i z předloženého správního spisu. Žalobkyně tuto námitku uplatnila již v žádosti o přezkum, avšak napadené rozhodnutí se s touto skutečností nijak nevypořádalo. Nevypořádalo se ani s námitkou, proč nemohl zůstat oponentem odborník v oboru prehistorické archeologie prof. PhDr. V. P., DrSc.
52. Podle § 47 odst. 1 zákona o vysokých školách je doktorský studijní program zaměřen na vědecké bádání a samostatnou tvůrčí činnost v oblasti výzkumu nebo vývoje, v inkriminované věci ve studijním oboru Pravěká a středověká archeologie. Žalobkyně se ucházela o doktorský titul v tomto oboru a domáhala se toho, aby její disertační práce byla posuzována odborníky právě z tohoto oboru. Ve jmenování oponentky z oboru antropologie spatřovala porušení svých práv na spravedlivý proces. Nicméně k této

námítce se Městský soud v Praze nemohl vyjádřit, neboť v jeho pravomoci nebylo hodnotit odbornost oponentky z jiného oboru.

53. Další tvrzené závady se týkaly průběhu obhajoby. Soud má za to, že první námitka, týkající se špatně vypracované poznámky, která odkazovala na jinou fakultu, než filozofickou, je sice nepochybně závadou, nicméně v kontextu věci v tom soud nespatřuje takovou vadu, která by mohla mít vliv na průběh obhajoby disertační práce.
54. Soud se neztotožnil ani s námitkami žalobkyně vůči obsahu zápisu o obhajobě disertační práce konané dne 23. 9. 2014. Jelikož neexistuje žádný srovnávací materiál např. zvukový záznam, nezbyvá než písemný zápis, který je založen ve správním spisu, považovat za jediný doklad o průběhu obhajoby disertační práce. Výhrady žalobkyně proti jeho obsahu za stavu absence srovnávacího materiálu musel soud shledat jako ryze spekulativní.
55. Pokud jde o průběh obhajoby disertační práce žalobkyně dne 23. 9. 2014, vyplývá ze zápisu, že obhajoba byla zahájena přečtením posudku školitele doc. PhDr. M. P., CSc., poté žalobkyně představila svou práci promítnutím prezentace v PowerPointu, informovala o svém studijním pobytu v Uppsale v rámci magisterského studia, o spolupráci s dalšími zahraničními pracovišti ve Francii, Wroclawi a Tübingen. Poté přednesli oponenti závěry svých posudků. PhDr. L. H., Ph.D se vyjádřila ke své odbornosti a upřesnila, že na tříměsíční stáž v Leydenu jela již po značných předchozích zkušenostech na jediném specializovaném pracovišti v ČR a FHS UK spojeném s Hrdličkovým muzeem člověka PřF UK a na stáži pouze upevňovala standardy, které rozvíjí dodnes.
56. Žalobkyně odpovídala nejprve na posudek Mgr. P. K., Ph.D. a vyjádřila názor, že očekávání oponenta není v souladu s cíli práce, uvedla, že bylo prozkoumáno několik tisíc artefaktů, několik stovek vybraných detailněji, soubor byl stále zužován s cílem vybrat vzorky s největším potenciálem a aplikovat různé prostředky. Přednesla výčet projektů a publikací, na nichž spolupracovala s dalšími odborníky, a které považuje za požadované publikace výsledků. Na otázku oponenta, proč to není uvedeno v disertační práci, reagovala tím, že se domnívala, že to není nutné k dosažení cílů práce a uznala, že by to bylo přehlednější a předešlo se pochybnostem.
57. K posudku školitele žalobkyně uvedla, že se znepokojením konstatuje, že nepochopil, že cílem disertační práce není pokračovat v diplomové práci, ale pozvednout řešení na vyšší úroveň, aplikovat metody v širším měřítku, zachytit trendy světového bádání a zabývat se jejich implementací. Uvedla, že opakovaně žádala školitele o stanovisko k rukopisu, ten ji však odmítal s odkazem na zaneprázdněnost. Opakovaně ji hodnotil stupněm „A“, teprve v sedmém roce studia měl připomínky, poslední pak 14 dní před odevzdáním práce, ty už nestihla zapracovat. K výtce ohledně analogií uvedla, že byly prezentovány v rámci řádně obhájeného projektu GAUK, vyjmenovala referáty a konferenční příspěvky. K výtce ohledně opomenutí německé publikační řady Experimentelle Archäologie in Deutschland uvedla, že zde nenacházela nic užitečného (výjimkou je svazek Bilanz 2004). Pasáž uzavřela dotazem, kolik artefaktů analyzoval doc. PhDr. M. P., CSc., ve své habilitační práci. Shrnula, že podle jejího názoru bylo cílů dosaženo a disertační práce má potenciál dalšího bádání. Vnesla dotaz, proč nebyl uplatněn posudek renomovaného a zkušeného odborníka prof. PhDr. V. P., DrSc.
58. Školitel se poté vyjádřil ke své poznámce úvodem k titulu Hroníková, L.: Traseologická analýza neolitické štípané industrie z lokalit Bylany, Miskovice, Mšeno a Tachlovice. In:

M. Popelka – R. Šmídová (editoři), *Praehistorica* XXX/1, přečetl popis svého pobytu na intensivním kursu traseologie v Uppsale, publikovaný ve vlastním článku ve svazku *Praehistorica* XXIV. Popsal práci oponentky PhDr. L. H., Ph.D. na FHS UK pod vedením A. Š. s tím, že považuje za vhodnější, aby traseolog byl z jiného oboru, protože archeolog je determinován svými znalostmi a zkušenostmi. Uvedl, že v září 2012 se s doktorandkou domluvili na postupu přípravy disertační práce, což je dokumentováno, studentka neodmítla, ale postup se pak neuskutečnil, takže tyto úkoly považuje za nesplněné.

59. Žalobkyně oponovala, že byla vždy hodnocena „A“, a že v posudku není jednoznačně vyjádřeno, co nesplnila.
60. Poté žalobkyně reagovala na posudek oponentky PhDr. L. H., Ph.D. s tím, že se oponentka nezabývá archeologií. Citovala ze závěru posudku, že disertační práce nesplňuje náležitost a vznesla požadavek na explicitní vyjádření, jaké jsou podle oponentky náležitosti disertační práce. K dotazu ohledně výměny oponentka předseda komise sdělil, že oponentem prof. PhDr. V. P., DrSc. Není specialista na štípanou industrii, a o PhDr. L. H., Ph.D. se komise dozvěděla, že takovou specializaci má. Poté, co se žalobkyně domáhala přečtení posudku prof. PhDr. V. P., DrSc., komise rozhodla, že bude přečten na neveřejném zasedání.
61. Oponentka PhDr. L. H., Ph.D. uvedla, že práce měla špatnou jazykovou úroveň, věty byly šroubované až na úkor srozumitelnosti. Upřesnila, že se absolventkou oboru Obecná antropologie – integrální studium člověka, což je široký obor a traseologie do něj také spadá, byla členkou traseologické laboratoře, jediného podobného pracoviště v ČR. Uvedla, že disertační práce by měla mít inovativní vlastní výstup, tato je však pouze shrnutí, vlastní experiment a interpretace jsou zde pouze ve stopovém množství (8 artefaktů), vyhodnocení je takto nedostatečné, je-li publikováno jinde, mělo být zařazeno nebo odkazováno i v disertační práci, je to obvyklé. Chybí vlastní vklad, vlastní výsledky, autorka uvádí pouze banální, obecné známé věci.
62. Poté po výzvě předsedy komise oponentka četla své hlavní připomínky a žalobkyně na ně reagovala.
 - 1) V úvodu se nediskutují možnosti řešení, uvádí se pouze obecná tvrzení – jedná o úvodní frázi a je vytržena z kontextu a byly přečteny i předcházející věty.
 - 2) Ze dvou pasáží na str. 11 nevyplývá, co bylo splněno. Není uvedeno, kolik ze 40 artefaktů bylo analyzováno rastrovacím elektronovým mikroskopem – bylo upřesněno, že jsou zde pouze snímky škrabadla proto, že ostatní snímky jsou z jiných mikroskopů. Oponentka popřela, že by tvrdila, že jsou z rastrovacího elektronového mikroskopu.
 - 3) V pasáži „Zjištění optimálních předpokladů ...“ oponentka očekávala, že různé artefakty budou zkoumány různými mikroskopy a řešeny tak dílčí problémy traseologie, ale uvedena jsou pouze převzatá hodnocení různých mikroskopů – analyzovány byly nálezy ze sídlišť, hrobů a ateliérů, a z různých období od paleolitu po počátek starší doby bronzové a cíleně zkoumány pod různými mikroskopy, což je v práci uvedeno. Podle oponentky měl být potom výstup obsáhlejší a chybí diskuse výsledků na různých materiálech.
63. Rozhodnutím rektora UK ze dne 12. 5. 2014, č. j. UKRK-2428/2014/III, bylo mj. FF uloženo zápis z obhajoby disertační práce vyhotovit tak, aby podal informace o přesném objektivním průběhu obhajoby (konkrétní námitky, odpovědi studenta na dotazy, zda

byly odpovědi dostatečné či nikoliv atd.). Z interpretovaného zápisu je zřejmé, že se tento úkol v zásadě formálně podařilo splnit. Nicméně diskutována byla především dostatečnost či nedostatečnost odbornosti PhDr. L. H., Ph.D. být oponentem disertační práce Mgr. S. K. doktorandky studijního oboru Pravěká a středověká archeologie s názvem „Možnosti využití funkčních analýz kamenné štípané industrie v archeologii“.

64. Městský soud v Praze závadu nespatřuje v tom, že v průběhu obhajoby disertační práce komise neumožnila vystoupení veřejnosti, konkrétně Ing. P. Ze Studijního a zkušebního řádu UK nevyplývá, že by vystoupení veřejnosti bylo součástí obhajoby disertační práce, byť zřejmě není vzhledem k úpravě ve studijním a zkušebním řádu vyloučeno. Soud má za to, že je třeba ponechat na vůli komise, vyjádřené nejčastěji jejím předsedou, zda takové vystoupení připustí či nepřipustí, aniž by musel toto rozhodnutí jakkoliv odůvodňovat či vysvětlovat. Vzhledem k tomu, že v inkriminované věci nebylo vystoupení Ing. P. jako veřejnosti umožněno, stalo se tak v rámci kompetencí a pravomocí předsedy komise, což není v rozporu se Studijním a zkušebním řádem UK, a to ani tehdy, pokud předseda komise své rozhodnutí nijak neodůvodnil.
65. Podle názoru soudu vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, nebyla ani skutečnost, že zápis o průběhu obhajoby disertační práce byl publikován opožděně. Tato vada nebyla tak podstatnou, aby řízení ovlivnila.
66. Městský soud v Praze neshledal důvodnou ani námitku, že žalobkyně poté, co bylo rozhodnuto o nové obhajobě disertační práce, několikrát se snažila o jednání s děkankou FF, což jí nebylo umožněno, resp. nebylo jí to umožněno včas apod. Soud má za to, že skutečnost, že ze strany děkanky se jí nemělo dostat náležité součinnosti tak, aby k takovému jednání došlo včas, nelze podřadit pod možné porušení žádného z právních předpisů, které upravují obhajobu disertačních prací; žalobkyně ostatně ani nic takového v žalobě neuvedla.
67. Městský soud v Praze tedy přezkoumal znovu žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a opět dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Předně je třeba konstatovat, že v napadeném rozhodnutí ze dne 22. 11. 2015, č. j. UKRUK/2428/2015, se rektor Univerzity Karlovy obsáhle zabýval námitkami žalobkyně vůči řádnému, resp. neřádnému průběhu obhajoby její disertační práce a vůči jeho vypořádání směřovaly všechny žalobní námitky, obsah žaloby tedy korespondoval předmětu napadeného rozhodnutí. Pokud jde o pohled soudu na věc – Městský soud v Praze byl samozřejmě v tomto rozhodování vázán závěry, které koncipoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. ledna 2018, č. j. 6 As 166/2017-83, v němž se vypořádal s jednotlivými námitkami kasační stížnosti žalovaného proti závěrům zdejšího soudu o nezákonnosti nebo nesprávnosti postupu fakulty při přípravě a průběhu obhajoby disertační práce žalobkyně. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v těch jednotlivých bodech, jimiž se zabýval, porušení předpisů fakulty, resp. univerzity, zjištěna nebyla. Městský soud v Praze se s těmito závěry ztotožňuje a byl jimi vázán, nicméně v této věci přisvědčil žalobkyni. Podle jeho názoru je třeba přihlídnout k tomu, jaký jednotlivá pochybení, byť nedosahují intenzity porušení fakultních či univerzitních předpisů, měla dopad na průběh a na řádnost a férovost celého procesu, tedy obhajoby disertační práce. Městský soud v Praze má tedy za to, přihlídneme-li k těmto jednotlivým úkonům ze strany fakulty, byť se konstatuje, že každý jednotlivý úkon byl vykonán v zásadě na

půdorysu fakultních, resp. univerzitních předpisů, pak ve svém důsledku znamenaly rozpor s požadavky na přiměřenost, na rozumnost a na férovost toho procesu celého řízení ohledně obhajoby dizertační práce. V tomto směru se soud s komplexem námitek žalobkyně ztotožnil a uzavřel, že způsob jak byla věc ze strany fakulty vedena i následně univerzity, vedly k porušení práva žalobkyně na férový proces při obhajobě dizertační práce. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že je nezbytné žalobou napadené rozhodnutí rektora University Karlovy v Praze ze dne 22. 11. 2015 č. j. UKRUK/2428/2015, zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

68. Žalobkyně namítala nesprávnost rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy a nepravdivost jeho tvrzení. Namítala nezákonnost tohoto rozhodnutí, které označila za překvapivé, neodůvodněné a věcně nesprávné. Vnesla námitky proti přípravě a průběhu obhajoby, proti jmenování komise, jmenování oponentů a rovněž namítla, nezákonnost rozhodnutí děkanky FF s tím, že nesplňuje náležitosti § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, neboť není náležitě odůvodněno.
69. Městský soud v Praze ověřil, že žalobkyně jako absolventka magisterského studia na Masarykově universitě v Brně zahájila na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy studium doktorského studijního programu Historické vědy, studijního oboru Pravěká a raně středověká archeologie dnem 21. 9. 2005. Maximální doba studia (8 let) uplynula dne 30. 9. 2013.
70. Obhajoba její disertační práce *„Možnosti využití funkčních analýz kamenné štípané industrie v archeologii“* se poprvé konala dne 24. 9. 2013 s výsledkem „neprospěla“. Rozhodnutí děkana Filosofické fakulty UK ze dne 29. 10. 2013, č. j. 2013FF006913, o ukončení studia z důvodu řádného neukončení studia do konce maximální doby studia zrušil rektor Univerzity Karlovy rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014 a rozhodl o neplatnosti obhajoby disertační práce a nařídil její nové konání, a to z důvodů nedodržení procesních pravidel při jmenování předsedy komise a členů komise pro obhajobu disertační práce a ustanovení oponentů.
71. Dne 23. 9. 2014 proběhla nová obhajoba, a sice opět s výsledkem „neprospěla“. Rozhodnutím děkanky Filosofické fakulty UK ze dne 22. 12. 2014, č. j. 2014UKFF07461, bylo žalobkyni ukončeno studium pro nesplnění požadavků vyplývajících ze Studijního a zkušebního řádu UK a podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, neboť řádně neukončila studium (neobhájila disertační práci) do konce maximální doby studia.
72. Jak vyplývá z předestřené argumentace, zdejší soud zcela v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu neshledal žádnou ze žalobkyní vznesených žalobních námitek za důvodnou. Žalobu však nebylo možno zamítnout, aniž by se soud nevypořádal s klíčovou námitkou žalobkyně, a sice že ze strany filosofické fakulty byly vůči ní činěny kroky, sice souladné s právními předpisy a zkušebním řádem, avšak ve výsledku žalobkyni poškozující, motivované záměrem neumožnit žalobkyni řádné ukončení studia.
73. Pokud by soud bez dalšího uzavřel, že pro nedůvodnost jednotlivých žalobních námitek, musí být žaloba bez dalšího zamítnuta, dopustil by se nepřipustně formalistického výkladu práva, který opakovaně zapovídá judikatura Ústavního soudu. *„Jak totiž opakovaně konstatoval Ústavní soud [srov. např. nálezy sp. zn. III. ÚS 139/98 ze dne 24. 9. 1998 (N 106/12*

SbNU 93) nebo nález sp. zn. II. ÚS 30/03 ze dne 14. 7. 2004 (N 95/34 SbNU 27)], smysl Ústavy spočívá nejen v úpravě základních práv a svobod, ale i institucionálního mechanismu a procesu utváření legitimních rozhodnutí státu (resp. orgánů veřejné moci), nejen v přímé závaznosti Ústavy a v jejím postavení bezprostředního pramene práva, nýbrž i v nezbytnosti státních orgánů, resp. orgánů veřejné moci, interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod. Obecná povinnost soudů přistoupit k ústavně konformnímu výkladu podústavního práva takto přímo vyplývá z čl. 4 Ústavy, podle kterého jsou základní práva pod ochranou soudní moci. Pokud obecné soudy zásah do základního práva neodstraní, ačkoliv jsou k tomu postiženou osobou vyzvány, nedostály tak své povinnosti poskytnout ochranu základnímu právu, jak jim ukládá čl. 4 Ústavy [viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 42/02 ze dne 26. 3. 2003 (N 42/29 SbNU 389; 106/2003 Sb.)] (viz nález Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15).

74. Ústavní soud ukládá obecným soudům interpretovat jednotlivá ustanovení právního řádu v první řadě z pohledu účelu a smyslu ochrany základních práv a svobod, kdy musí při výkladu či aplikaci podústavního práva pečlivě vážit a brát v potaz, aby současně dostály své povinnosti poskytovat ochranu jak právům v rovině podústavního práva, tak právům základním [srov. za všechny příklady nález sp. zn. I. ÚS 185/04 ze dne 14. 7. 2004 (N 94/34 SbNU 19)].
75. „*V opačném případě,*“ jak konstatuje dále Ústavní soud v citovaném nálezu, „*se totiž mohou rozhodnutí soudů jevit jako příliš formalistická, což Ústavní soud setrvale odmítá, když zdůrazňuje, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, protože povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, nýbrž i povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad*“ [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 (N 13/7 SbNU 87; 63/1997 Sb.) nebo nález sp. zn. Pl. ÚS 19/98 ze dne 3. 2. 1999 (N 19/13 SbNU 131; 38/1999 Sb.)]. Při výkladu a aplikaci právních předpisů tak nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v každém z nich je třeba nalézat i právní principy uznávané demokratickými právními státy [viz např. nález sp. zn. I. ÚS 50/03 ze dne 13. 6. 2006 (N 120/41 SbNU 499)].“
76. „*Přístup k vysokoškolskému vzdělání a získání odpovídající profesní kvalifikace pramení z práva na vzdělání zakotveného v čl. 33 Listiny základních práv a svobod, které je třeba vnímat především tak, že nikomu nesmí být a priori odmítána možnost vzdělávání. Vzdělání je velmi důležitým faktorem v životě jednotlivce a vůbec celé společnosti, jejíž další vývoj je významně ovlivňován právě úrovní dosaženého vzdělání (a s tím souvisejícího vědeckého pokroku, duchovního a kulturního bohatství, ekonomického rozvoje, zvyšování konkurenceschopnosti atd.). Právo na vzdělání tak patří mezi základní priority státu, které jsou považovány za zásadní, neopominutelné a závazné pro školy a školská zařízení všech zřizovatelů; a je veřejnou službou*“ (srov. Klíma, K. a kol., Komentář k Ústavě a Listině. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005, s. 876).
77. Není sporu o tom a jak zdejší soud v předchozím řízení, tak i Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobkyně nemá právo domáhat se žalobou úspěšného výsledku obhajoby disertační práce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 – 141), ale je oprávněna požadovat, aby soud přezkoumal, zda s ní vedené řízení probíhalo standardně, férově a bylo vůči ní postupováno stejně, jako vůči ostatním doktorandům.

78. Hlavní principy správního řízení, jak je formuluje § 2 až 8 správního řádu, zavazují všechny správní orgány k tomu, aby vůči adresátům právních norem, při rozhodování o jejich právech a povinnostech postupovaly v souladu se zákonem, zapovídá se zákaz zneužití správního uvážení, a správnímu orgánu se ukládá uplatňovat jeho pravomoc v souladu s účelem, k němuž byla správnímu orgánu zákonem nebo na základě zákona svěřena. Správní orgán je povinen chránit dobrou víru a oprávněné zájmy těch, jichž se jeho činnost týká, vzít vždy v úvahu jedinečnost každé posuzované věci a respektovat oprávněné očekávání účastníků řízení. Výkon dobré správy je červenou nití, která se proplétá veškerou judikaturou Nejvyššího správního soudu a ani zdejší soud na ni nehodlá rezignovat.
79. Shora uvedené principy výkonu veřejné správy se dotýkají všech správních úřadů, kteří vrchnostenskými akty zasahují do individuální právní sféry adresátů právních norem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 6 As 191/2014-22,; „*ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách je nutné chápat jako odraz snahy zákonodárce vyjmout rozhodovací proces, ve kterém vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech svých studentů, z mantinelů podrobnostmi přetížené právní úpravy v podobě správního řádu. Jedná se o reflexi autonomie vysokých škol, resp. ochrany výkonu jejich zákonem garantované samosprávy, do určité flexibility při rozhodování o věcech studia a studentů. Účelem a smyslem této výjimky však není úplné vyloučení správního řádu ve všech jeho obecných ustanoveních... Ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách je tedy nutno zúženě vykládat tak, že obecné předpisy o správním řízení se nepoužijí jen na vlastní procesní úkony vysoké školy a studentů směřující k vydání rozhodnutí o právech a povinnostech studentů (jde tedy v podstatě o vyloučení zejména ustanovení o průběhu řízení v prvním stupni a dokazování), jinak se subsidiárně uplatní úprava správního řádu (§ 105 odst. 1 zákona o vysokých školách).*“
80. Žalovaná, jak ostatně z citovaného rozhodnutí vyplývá, má ještě jiné postavení. Podle § 1 písm. a) a b) zákona o vysokých školách:
- Vysoké školy jako nejvyšší článek vzdělávací soustavy jsou vrcholnými centry vzdělanosti, nezávislého poznání a tvůrčí činnosti a mají klíčovou úlohu ve vědeckém, kulturním, sociálním a ekonomickém rozvoji společnosti tím, že:*
- a) uchovávají a rozhojňují dosažené poznání a podle svého typu a zaměření pěstují činnost vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost,*
- b) umožňují v souladu s demokratickými principy přístup k vysokoškolskému vzdělání, získání odpovídající profesní kvalifikace a přípravu pro výzkumnou práci a další náročné odborné činnosti.*
81. Statut Univerzity Karlovy se hlásí k myšlence „společenství, ve kterém jsou vzájemné vztahy členů určovány autoritou duchovní, nikoli mocí, a ve kterém jsou zachovávány principy akademických svobod jako nutný základ existence akademické obce a její činnosti vědecké i učitelské“. Jak vyplývá ze statutu žalovaného i s ohledem na nezpochybnitelný její historický význam v dějinách České republiky, je jejím úkolem ne pouze vzdělávat, ale doslova vychovávat vzdělance, vědce, skutečnou intelektuální elitu národa. Musí proto nesmírně pečlivě zvažovat, kteří ze studentů, ačli povedou řádný a naplněný život, přeci z nejrůznějších ať již subjektivních nebo objektivních důvodů takto vysokým standardům nedostojí, a kteří budou Ti, co svém vědeckému oboru přinesou skutečný rozvoj, nové myšlenky a trendy, budou strůjci jeho pokroku a odkaz jejich práce přetrvá je samotné.

82. Právě proto musí žalovaná dbát na to, aby v procesu tohoto oddělování „zrna od plev“ postupovala s mimořádnou citlivostí, vstřícně a férově ke každému ze svých studentů, nečinila mezi nimi neodůvodněné rozdíly a neodepřel žádnému z nich sluchu, tak aby nikdo z oněch mužů a žen, kteří se mohli stát těmi osobami, které má toto rozhodnutí na mysli, neopouštěl univerzitu s pocitem křivdy a hořkosti.
83. V projednávané věci nelze přehlédnout, že filozofická fakulta dostala v dílčích krocích vůči žalobkyni svým povinnostem vyplývajícím ze zkušebních regulí, avšak jednotlivé kroky a opatření, k nimž přistoupila, přece ve výsledku odůvodňují vážné podezření soudu, že vůči žalobkyni nebylo postupováno férově a spravedlivě. Původní oponent prof. PhDr. V. P., DrSc. byl zaměněn za PhDr. L. H., Ph.D., ačkoli prof. PhDr. V. P., DrSc., je profesorem prehistorické archeologie Filosofické fakulty Masarykovy university v Brně, a PhDr. L. H. v rozhodné době byla pouze čerstvou úspěšnou absolventkou doktorandského studia, publikovala pouze práci „Traseologická analýza neolitické štípané industrie z lokalit Bylany, Miskovice, Mšeno a Tachlovice“, což opravňuje otázku, zda spíše, než oponentkou, nebyla konkurentkou žalobkyně. Zvláště když v zápisu o průběhu obhajoby se mj. uvádí, že o PhDr. L. H., Ph.D. se komise dozvěděla, že specializaci na štípanou industrii má. Jinak vyjádřeno: nepochybně bylo v pravomoci komise buď ponechat dosavadní oponenty, nebo jmenovat oponenty nové anebo vyměnit jen některé z nich. Jestliže byl ale vyměněn pouze jeden z nich, a to právě ten, který se ve svém posudku vyjádřil o hodnocené práci pozitivně, aniž by byly zřejmé jakékoliv věcné důvody právě pro tuto výměnu, nutně to vyvolává pochybnosti o nezaujatosti takového postupu komise. Navíc nelze přehlédnout ani zřetelný rozdíl mezi odbornou erudicí původního oponenta a oponentky nově jmenované, kdy prof. PhDr. P., DrSc., dosáhl v podstatě nejvyšší možné odborné vědecké a pedagogické kvalifikace. Byl-li tedy mezi oponenty vyměněn pouze prof. P., aniž by byl zjevný důvod pro takový postup, soud shledal, že jednání žalované vykazuje znaky svévole a mohlo žalobkyni na jejích právech poškodit.
84. Pochybnosti vyvolává i konání obhajoby v nepřítomnosti jediného externisty, který byl do zkušební komise jmenován; soud má za to, že se nelze spokojit s jednoduchým konstatováním, že by s ohledem na výsledky hlasování nemohla jeho přítomnost ničeho změnit, má naopak za to, že přítomnost prof. PhDr. I. P., DrSc., by významnou měrou odstranila pochybnosti o tom, zda průběh obhajoby byl skutečně regulérní. Rovněž v tomto případě soud uzavřel, že ačkoli, jak je shora vysvětleno, studijní a zkušební řád umožňuje, aby zkouška proběhla v nepřítomnosti externího člena zkušební komise, v konkrétním případě žalovaná postupovala v rozporu s účelem čl. 10 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy podle kterého pro účely obhajoby disertační práce je jmenována komise, přičemž alespoň jeden její člen není členem akademické obce fakulty. Toto pravidlo soud pokládá za důležitou garanci nezaujatého průběhu obhajoby, a pravděpodobně je za důležité pokládá i žalovaná, jestliže je do studijního a zkušebního řádu vtělila. Tato norma však plní svůj účel jen tehdy, je-li respektována; naopak, pokud ji lze kdykoliv obejít či opomenout, stává se jen formalitou, jež pouze předstírá snahu o zachování objektivity. Žalovaná uskutečnila konání obhajoby v době, kdy se jí právě tento externista nemohl zúčastnit a tím uplatnila svou pravomoc způsobem, který nebyl v souladu s účelem, pro který jí tato pravomoc byla svěřena.
85. Obdobně, ačkoli soud dospěl k závěru, že samotná skutečnost, že ze strany děkanky se žalobkyni nedostalo náležité součinnosti tak, aby k jednání s děkankou, o něž žalobkyně žádala, došlo před konáním druhé obhajoby, nelze podřadit pod možné porušení žádného

z právních předpisů, které upravují obhajobu disertačních prací, v kontextu všech zjištěných okolností, nelze než konstatovat že žalovaná nesplnila požadavek na vstřícnost výkonu veřejné správy.

86. Byť tedy každý z posuzovaných úkonů žalované byl učiněn z formálního hlediska v souladu s příslušnými předpisy, ve svém souhrnu vedly po materiální stránce k nastolení takové situace, kdy nebyly zajištěny nezbytné předpoklady pro objektivní a nezávislou obhajobu předmětné disertační práce.
87. Soud v projednávané věci dospěl k závěru, že žalovaná postupem vůči žalobkyni nedostála povinností, které na ní správní řád klade. Přesto, že vůči žalobkyni postupovala v souladu se zákonnou úpravou obhajoby disertační práce, dopustila se vůči žalobkyni řady kroků, které odporují principům dobré správy. Shora uvedené principy výkonu veřejné správy ukládají ve svém souhrnu správnímu orgánu nikoli ve věci pouze rozhodnout, ale vydat „správné rozhodnutí.“
88. *„Správnost“ rozhodnutí v sobě jistě nese (vedle požadavku na dostatečné skutkové zjištění a jeho správné zhodnocení) také kritéria spravedlnosti rozhodnutí, tedy vhodnost, přiměřenost, oprávněnou očekávatelnost („předvídatelnost“), šetrnost k právům nabytým v dobré víře a dále respekt k veřejnému zajmu (jak je koncentrovaně a závazně přináší již zmíněný § 2 odst. 2–4 správního řádu, když přitom většina zmíněných „položek“ představuje přímo ústavní principy právního státu). Správnost rozhodnutí je zřejmě součástí dobré správy.“* (více viz sborník PRINCIPY DOBRÉ SPRÁVY Sborník příspěvků přednesených na pracovní konferenci. Masarykova univerzita, 2006. S. Sluková, Právní principy dobré správy?).
89. Jelikož soud dospěl k závěru, že žalovaná porušila právo žalobkyně na vzdělání, garantované čl. 33 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, tím, že rozhodnutí o ukončení studia bylo vydáno v rozporu s principy vhodnosti a přiměřenosti, nevzala v úvahu oprávněné očekávání žalobkyně, že obhajoba bude vedena férově a rovněž nerespektovala veřejný zájem na získání odpovídající profesní kvalifikace a přípravu pro výzkumnou práci a další náročné odborné činnosti žalobkyně, nemohl rozhodnout jinak, než napadené rozhodnutí zrušit a vrátit žalované k dalšímu řízení.
90. Na žalované nyní bude, aby znovu přezkoumala původně vydané rozhodnutí děkanky Filosofické fakulty ze dne 22. 12. 2014, č. j. 2014UKFF07461, a sezná-li pro to podmínky, umožnila žalobkyni řádnou obhajobu disertační práce, aniž by vedené řízení znovu zatížila vytykanými pochybeními.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

91. Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), znovu přezkoumal napadený postup správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

92. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za čtyři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby a 2x účast při jednání, 4x režijní paušál á 300 Kč, tedy celkem 16.456 Kč, včetně 21 % DPH.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu